

JØRGEN AABOE

Jørgen Aaboe er født og opvokset i Silkeborg, men de fleste ferier blev tilbragt ved bedsteforældrene i Aarhus. Jørgen troede egentligt selv, han skulle være noget med teknik, men blev senere uddannet socialrådgiver og sidenhen har Jørgens nysgerrighed ført flere forskellige jobs med sig. Interviewet er udført i oktober 2016 af følgende elever fra 6.C, Elise Smiths Skole:

- Olivia Høholt Lausen
- Henriette Thrane Dalhof Olesen
- Emma Hemmeløff Rasmussen

HJEMMET

I HVILKEN GADE OG EVENTUELT I HVILKEN BY VOKSEDE DU OP?

Silkeborg, der har jeg boet på Vestre Allé, lige ved siden af det, der i dag hedder Mariehøj Kirke – i den del af byen.

HVAD LAVEDE DINE FORÆLDRE?

Min mor var hjemmearbejdende. Hun var uddannet dameskrædder og var uddannet ved Magasin – de uddannede deres egne dameskræddere. Hun havde job i København og i Sverige, inden hun blev gift med min far.

Min far er uddannet på kontor på en papirfabrik inden for økonomi, og der har han arbejdet hele sit liv – 45 år det samme sted.

HVOR MANGE SØSKENDE VAR I?

To drenge.

HAVDE DU PLIGTER DERHJEMME?

Ja, jeg skulle gå ud med skraldespanden, det var det eneste. Min mor sagde altid, I skal passe jeres lektier, og så skal jeg nok tage mig af huset, så skal I rydde op på jeres værelser, ellers skal I gå ud med skraldespanden, og det var alt. Alt andet skulle jeg ikke tage mig af. Jeg har ikke været vant til at lave noget derhjemme, så jeg kan sige, jeg var lidt forkælet, meget måske.

FIK DU LOMMEPENGE AF DINE FORÆLDRE?

Jeg fik nogle ganske få kroner, jeg tror, det var to kroner på et tidspunkt, hvor jeg skulle lægge de 50 øre til side til uforudsete udgifter, så jeg måtte kun bruge 1,50 kroner. Så hvis der kom et eller andet, jeg gerne ville have, så gemte min mor de 50 øre til uforudsete udgifter. Så var det pludselig blevet til nogle kroner, og det var så på det tidspunkt, hvor en is kun kostede 25 øre.

HAVDE DU DIT EGET VÆRELSE, DA DU VAR LILLE?

Nej, sådan startede det ikke i hvert fald. Det startede med, at jeg boede i en køjeseng sammen med min bror. Jeg sover i overkøjen, han sov i underkøjen, og min far og mors seng stod ved siden af, så vi sov i det samme rum allesammen. Vi havde et hus i Silkeborg, hvor jeg så senere fik værelse i kælderen, men efter det fælles soveværelse, da delte jeg værelse med min bror, ja det har jeg nok gjort i 10 år, vil jeg tro. Så blev køjesengene sat ned på jorden eller på gulvet, og så stod de i hver sin ende af værelset. Så vi havde fælles værelse med bord i midten, hvor vi lavede lektier, og så sov vi ellers i samme værelse. Jeg tror faktisk, jeg har været 13–14 år, inden jeg fik mit helt eget værelse.

SKOLEN

Jørgen Aaboe gik på Vestre Skole i Silkeborg i sin barndom.

HVOR GIK DU I SKOLE?

Jeg gik på Vestre Skole i Silkeborg.

HVORDAN FORLØB EN TYPISK SKOLEDAG?

Skoledagen var delt op på en anden måde end i dag, fordi det var klasseundervisning. Alle var i klassen hele tiden, så det var læreren, der underviste oppe fra katederet. Han havde sådan et lille skrivebord oppe i den ene ende ved tavlen, og der underviste han. Det vil sige, han fortalte om de ting, vi kunne se i vores bøger.

Vi fik bøger udleveret og kladdehæfter og blyanter, og så foregik resten oppe ved tavlen, ikke ret tit med lysbilleder, mest med kridt på en tavle eller læreren fortalte.

Vi havde ikke noget projektundervisning, så det var en time, der cirka varede 45 minutter, og der var frikvarter efter hver time, så man måske lige kunne gå til et andet lokale til et nyt fag, så vi havde en tre–fire forskellige lærere undervejs. En klasselærer, som I jo sikkert også har i dag, og så nogle speciallærere i de forskellige fag.

Og så blev eleverne så hørt. Så skulle man op til tavlen og fortælle, om man kunne huske det, læreren havde sagt, eller det man havde skulle forberede sig på til næste dag. Sommetider fik vi også nogle ting for, som vi skulle lave i de kladdehæfter, som læreren så rettede fra dag til dag.

Så fik du karakterer. Læreren tog så kladdehæfterne med hjem og gav dig karakter, efter hvor godt det var gået. Så fik man karakterer, der i begyndelsen hed ikke tilfredsstillende, tilfredsstillende, jævnt tilfredsstillende, meget tilfredsstillende og særdeles tilfredsstillende og udmærket. Det var en skala, der var i starten af skolen, inden det blev karakterer efter 13-skalaen. Det var så den, der fulgte mig i min skolegang, det var 13-skalaen. Nu har I jo så en anden skala; 12-skalaen.

HVAD SYNES DU ER DEN VÆSENTLIGSTE FORSKEL PÅ SKOLEN I DAG OG DENGANG DU GIK I SKOLE?

Jeg er glad for, man ikke kan bruge den der bambuskæp, der hedder et spanskrør. Det måtte man jo godt bruge i min skoletid. Der kom en lov i 1938, der sagde, man kun måtte slå tre gange med den der bambuspind, og det var jeg jo glad ved, og man måtte kun slå uden på tøjet og ikke på en bar numse, så hvis du havde lavet noget rigtig uartig, så skulle du hen til inspektørens kontor, bøje dig ned, så tog han bambuskæppen, så fik du tre slag bagi.

Det kan faktisk godt gøre ondt.

De måtte også rykke i ørerne. Jeg kom sommetider hjem fra skole, hvor ørerne var gået fra, det blødte ned ad kinden.

Det var tilladt at slå lussinger, og jeg har oplevet at blive lukket inde i et mørkt rum med sure håndklæder under en trappe, fordi jeg havde gjort et eller andet, jeg ikke måtte gøre. For eksempel i gymnastik hvis man skulle hoppe over hesten og gik under den, så blev læreren sur.

Det var tilladt med afstraffelse på den måde, det var tilladt dengang. Det er det heldigvis ikke i dag. Det synes jeg virkelig er et plus.

HVORDAN VAR FORHOLDET MELLEM LÆRER OG ELEV?

Læreren var vi jo tit bange for. Nogle af dem var jo decideret truende, fordi de som sagt havde lov til at slå os og afstraffe os. Og jeg kan huske engang, hvor jeg ikke havde hørt ordentligt efter, så skulle jeg i gymnastiktimen hænge oppe i ribben, med armene op sådan her, så skulle jeg hænge med bøjede ben, altså benene ud i en vinkel, og så kom læreren og lagde en tændstikæske på toppen af mit knæ, og så skulle jeg hænge der i 20 minutter. Hvis tændstikæsken faldt ned, så skulle jeg gå ud i omklædningsrummet, den faldt jo ned, der er ikke nogen, der kan hænge der i 20 minutter. På den måde. Da så timen var forbi, så kom han ud og så fik jeg en ordentlig syngende lussing, og så kunne du jo stå derude og vente på, han kom, og man vidste godt, hvad der skulle ske. Det er ikke nogen god måde at have børn i skole på, så det er jeg glad ved, det ikke er sådan i dag. Der er en anden tone, man respekterer den enkelte elev bedre. Man har i det hele taget et helt andet fagligt og socialt miljø, og det synes jeg er rigtig godt.

HVILKE STRAFFE VAR DER VED UARTIGHEDER?

Dem har jeg jo nævnt nogen af, så jeg tror ikke, jeg har mere at sige til det, men vi var jo sommetider meget uartige, vil jeg sige. Der var jo engang, hvor vi brød døren op ind til fysiklokalet, og så stjal de noget af syren derinde fra for at lave stinkbomber og sætte den på kateteret, hvor læreren sad, så det kunne jo duftes i hele klassen. Det lugter ligesom en toiletlugt, det var så for at få fri lidt tidligere, at den kunne brede sig i lokalet. Vi havde så fået blandet det forkert og i et plastikbæger, så det havde ædt sig igennem plastikken. Så var der sådan en fremmødeprotokol, som vi blev krydset af i, hver dag vi mødte – den åd den sig så også igennem den, så da læreren rakte ind under kateteret og skulle have fremmødeprotokollen, da fik hun det på fingrene. Så skulle vi hen til inspektøren, og de fandt ud af, hvem det var, så skulle jeg faktisk stå i skammekrogen inde ved inspektøren i hvert frikvarter i 14 dage, det var lidt andre tider. Bagefter er det sjovt, dengang var det ikke så sjovt.

KAN DU HUSKE, HVILKE FAG DU HAVDE I SKOLEN?

Ja, nogen af dem. Jeg havde regning, det hed ikke matematik, jeg havde aritmetik og geometri, fysik, dansk, religion, gymnastik, hvis det hedder det, hvis det ikke hedder legemsøvelser, og så havde jeg formning. Jeg havde en meget spændende formningslærer, som var en god ven af Asger Jorn, så noget af det, vi lærte i formning, det var at lave en hel del keramik med nogle farver og noget glasur, som var magen til det, Asger Jorn brugte på sine keramikting. Så jeg kunne rigtig godt lide at have formning. Det syntes jeg, var spændende.

HVILKE FAG HAVDE DU, OG HVAD VAR DIT YNDLINGSFAG?

Mit yndlingsfag, jeg tror, det var formning og så kunne jeg også godt lide historie. Historie var et spændende fag, fordi vi havde en lærer, der var rigtig dygtig til at fortælle. Han fortalte så levende, at jeg kunne sætte billeder på, så jeg følte virkelig, at jeg svævede ind i de historier, han fortalte og blev en del af fortællingen. Så de to fag og gymnastik, for jeg var egentlig rimelig god til gymnastik.

FRITID

HVAD LAVEDE DU EFTER SKOLE?

Jeg byggede huler i skoven. Vi boede tæt på en skov, så der kunne vi bygge huler i træerne, det gjorde vi. Engang havde vi en hule på en lille ø, hvor vi havde bygget en tømmerflåde, vi kunne sejle ud med til hulen, så ikke andre kunne komme derud.

Jeg spillede foldbold, og så var der faktisk meget med klubber, da jeg var dreng. Havregryn, det hed Ota solgryn dengang. Da kunne man have noget, der hed en Ota-klub, og hvis man lavede sin egen Ota-klub, skulle der være en formand, en kasserer og nogen af kammeraterne som medlemmer. Så kunne man få ting tilsendt, når man havde børnefødselsdag – alt hvad man skulle bruge, hvis man skulle dække et bord, til at lave det spændende, så der var forskellige klubber.

Og så gik jeg jo til sløjd, hed det vist, på aftenskolen og lavede træting. Det kunne være smørebrætter, det kunne være blomsterkummer og sådan nogen ting, så det var igen noget med at bruge sine hænder.

Ellers havde vi jo meget fri, kan i næsten regne ud. Når man ikke har nogen pligter, og man får fri fra skole ved to – tre-tiden, så har man jo masser af tid, så der var rigtig god tid til at lege, og det fik jeg jo lov til. Min mor sagde, du skal bare være hjemme klokken 17 eller 18, så kunne man lege ude i tre – fire timer. Hun vidste ikke, hvor man var henne, og det er der nok ikke ret mange, der vil gøre i dag, uden at man lige ringer sammen undervejs. Det gjorde vi dengang. Så hun vidste jo ikke, at vi byggede hule, hun vidste ikke, vi sejlede ude på søen, eller alle de der farlige ting, eller gik ude på isen når det var vinter.

HVILKE BUTIKKER KOM DU I?

Som dreng bad min mor mig sommetider om at gå ud og købe for 25 øre leverpostej. Det var en stor klump, som i dag koster 15 kroner.

Så jeg blev sommetider sendt ud med en lille seddel til grønthandleren og til slagteren. Det var mest de ting. Så de to steder kom jeg meget.

Ellers var det en sjælden gang, vi skulle have nyt tøj, så kom jeg selvfølgelig med hen i den butik, hvor min far han købte sine habitter, og hvor min bror og jeg også sommetider fik nye vinterfrakker eller sommerjakker, eller hvad det var, men det gjorde vi som sagt ikke så meget i. Min mor var jo som sagt selv

uddannet dameskrædder, så hun syede meget af vores tøj selv, så jeg har gået en del i noget tøj, der var syet om fra min fars gamle tøj eller min farfar, der var post, og postuniformerne var røde dengang, de blev syet om til vinterfrakker til mig og min bror. Så jeg kom ikke så meget i tøjbutikker, før jeg selv blev voksen, og da var jeg så også lidt træt af at gå i alt det der hjemmesyede tøj.

HVAD LAVEDE DU I DINE FERIER?

Jeg var jo som sagt fast en tur i Aarhus med tog, og ellers havde jeg en onkel, der havde en bondegård uden for Silkeborg, hvor jeg også var på bondegårdsferie en eller to gange hvert år og boede der. Ellers rejste min familie og jeg mest på telttur rundt i Danmark. Min far ville gerne vise mig Danmark, så vi kørte rundt i forskellige del af Danmark og så nogle ting, som vi ellers ikke ville have set. Så det var meget den måde, vores ferier foregik på. Campingture med bil forskellige steder mest i Danmark.

HAVDE DU ET FRITIDSJOB?

Det havde jeg ikke, før jeg blev 13–14 år. Jeg gik med aviser på et tidspunkt, og så gik jeg med et medlemsblad fra fodboldklubben SIF i Silkeborg. Og så havde jeg en kammerat, der kørte varer ud for en tøjbutik, så når han havde ferie, så var jeg vikar for ham, ellers havde jeg ikke noget fast. En enkelt gang har jeg prøvet at være mælkedreng om morgenen. Mælken, som var i flasker dengang, blev kørt ud om morgenen og stillet foran folks døre, så når man stod op, så stod der en mælkeflaske udenfor, og dem har jeg også prøvet at gå med i 14 dage, men det blev for svært for mig at komme så tidligt op. Når man skulle i skole, så var det faktisk tidligt at skulle ud med mælk klokken fem.

HVOR MANGE PENGE TJENTE DU, OG HVAD BRUGTE DU PENGENE PÅ?

Jeg tjente jo ikke så mange penge, fordi jeg ikke havde så meget fritidsjob. Men jeg købte mange biler, og havde også elektrisk tog, så det var meget de hobbies og til mine cykler og senere til mine knallerter, jeg købte udstyr til.

DYRKEDE DU NOGET SPORT, DA DU VAR BARN?

Jeg spillede fodbold, og det gjorde jeg både som lilleput og som yngling i mange år. Når vi fik fri fra skolen – vi gik i skole om lørdagen dengang – så vi havde jo kun fri lørdag eftermiddag, og så ellers efter skole, når den var færdig

ved to-tre-tiden. Så spillede vi foldbold. Det var sporten, eller cyklede. Men foldbold, det var det, jeg dyrkede meget og var til turneringer rundt i forskellige klubber i andre byer, så det var der, kammeratskabet var der dengang.

HVIS DU FIK BIL, HVORNÅR FIK DU SÅ BIL?

Ja, det fik jeg, da jeg var 21 år, da fik jeg en bil. Det var, da jeg stoppede på Aarhus Teknikum og begyndte som montør, så havde jeg min egen bil at køre rundt i, så jeg har haft bil siden. Men inden da havde jeg både scooter og knallert, fordi det var faktisk meget almindeligt dengang, når du blev 15 år, så fik du en mulighed for at køre på knallert. Da var det lovligt, så jeg havde nok tre knallerter, inden jeg som 18-årig fik en scooter. Så havde jeg en scooter, sådan en rød Vespa i tre år, inden jeg fik bil.

Hvad var dit yndlingssted som barn?

Det tror jeg faktisk, det var sted, hvor jeg kom i Svejlbæk. Det der i dag hedder Ålekrogen. Min fars familie havde Ålekrogen, så når vi kom derud, var der altid flødeskumskager, fordi vi tog tit derud mandage eller tirsdage, når de havde haft en masse besøgende gæster i restauranten, og de havde fået taget for mange lagkager op af fryseren og fået lagt flødeskum på for mange lagkager, og de stod jo så til mandagen, og så var der frit slag; spiste alt det kage, jeg ville. Det lå rigtig smukt det sted ud til søen, og man kunne kigge op til Himmelbjerget, det var mit yndlingssted. Der glædede jeg mig altid til, når jeg skulle derud.

AT FLYTTE TIL AARHUS

HVORFOR FLYTTEDE DU TIL AARHUS?

Jeg syntes, det var en spændende by, og da jeg startede på studiet til ingeniør, da kunne jeg jo ikke læse til ingeniør andre steder, så skulle jeg have været helt til København. Men det her, det var sådan det, der var muligt, og så fra min barndom og mine ferier hos mine bedsteforældre, så kendte jeg jo byen, så jeg syntes, det kunne være et spændende sted at komme til.

Da jeg så flyttede herfra 10 år efter, så var det, fordi jeg fik job et andet sted i Danmark. Men senere valgte jeg så at flytte tilbage hertil igen, så jeg har faktisk

nu boet her i alt i 25 år, og det bliver jeg ved med. Hvis jeg skal flytte fra Aarhus, så skal det være til København, det skal være til noget, der er større, det skal ikke være til noget, der er mindre.

HVORNÅR FLYTTEDE DU TIL AARHUS?

Første gang i 1969, og så boede jeg her til 1979. Så kom jeg tilbage i 1999, og bor nu i Højbjerg lige uden for Aarhus. Men jeg har boet på Frederiksbjerg.

HVAD KENDTE DU TIL AARHUS, FØR DU KOM TIL BYEN?

Jeg kendte jo det til den, da jeg havde været på ferie her, så jeg kendte jo ret meget til byen.

Min morfar var buschauffør i Aarhus, og han kørte på den gamle linje 4 på tværs af Aarhus, så noget af det, jeg lærte om Aarhus, det var, når jeg sommetider fik lov til at køre med ham. Så fik jeg lov til at sidde bag ved ham i bussen, og så kunne jeg køre med på tværs af byen. Han fortalte om alt det, vi kom forbi. Det var jo ikke altid, der var mange passagerer i bussen. Og så havde han en scooter, og den fik jeg lov til at sidde bag på. Og så kørte vi rundt i byen og så, hvordan Aarhus blev større, hvordan der blev bygget oppe på Langenæs, hvordan der blev bygget ved Fuglesangs Allé, tog til Aakrogen og badede og til Den Permanente og tog ned for at fiske i havnen, og nu har I måske læst for nyligt, at der er mange vietnamesere, der fisker nede i havnen, når makrellerne kommer ind sidst på dagen, det gjorde vi også. Vi var dernede ved fem-tiden for at fiske, så kom makrellerne ind i stimer, så på den måde, var min morfar god til at fortælle mig noget om hele Aarhus, dengang jeg var dreng, og der suger man jo til sig. Det sidder som billede. Det er sådan, at jeg har fornøjelse af, når jeg tænker tilbage, de der flashbacks. Noget af min mormors familie havde en guldsmedbutik, hvor jeg også kom, og én af de store ting der, det var, at jeg kunne få lov at vælge mit eget ur. Man trak en skuffe ud, så kan du vælge dig et ur. Eller en kolonihave, hvor vi var ude om søndagen. Det er jo blevet moderne igen, med lagkage og sodavand. I min barndom skulle jeg jo dele en sodavand med min bror, vi fik ikke én hver, vi skulle dele én. Og når vi så var ude i kolonihaven, så kunne jeg få min egen sodavand, og det var stort, og i dag lyder det jo fuldstændig skørt, at man skal nøjes med en halv sodavand. En rækker jo ikke langt. Sådan var det dengang.

LEVEDE AARHUS OP TIL DINE FORVENTNINGER?

Ja, jeg vil sige, Aarhus har ikke skuffet mig, så det gjorde den, og det gør den stadigvæk, og jeg synes, den udvikling der er nu, den er jo ekstrem spændende.

HVAD VAR DEN STØRSTE FORSKEL PÅ AARHUS OG DET STED, DU KOM FRA?

Ja, først var der jo det, at Aarhus havde storbypræg. Den var stor. Man kunne ikke sådan lige kigge fra den ene ende af byen til den anden. Den var uoverskuelig, og der var mørke, fattige kvarterer nogle steder. Og nede omkring Mølleparken var der nogen meget fattige kvarterer, og det var ikke noget, jeg kendte så meget til fra min barndom i Silkeborg. Det var nyt for mig. Så synes jeg så også at noget af det, som jeg husker Aarhus for, det var, at der skete en hel del for børn. Der var nogle gode museer, man kunne gå på. Naturhistorisk Museum blev åbnet for alvor i 50'erne, da jeg var dreng, i de nye omgivelser i universitetsparken. Og der var Parkunderholdning i Botanisk Have, som Stiftstidende står for hver sommerferie, om onsdagen tror jeg, det var, med optræden og kunstnere og sang. Så der foregik en hel række ting, som ikke foregik i Silkeborg. Der var mere stille. Der lavede vi så andre sjove ting, kan jeg sige, men det er en anden historie.

VOKSENLIV

HVAD VILLE DU VÆRE, NÅR DU BLEV VOKSEN?

Ved du hvad, det vidste jeg ikke helt. Det eneste jeg vidste det var, at jeg skulle være i et spændende job med noget mekanik, og det var, fordi jeg legede meget med biler og byggede biler og huler og sådan nogen ting. Jeg brugte mine hænder, da jeg var dreng, så det var det, jeg kunne tænke mig.

HVAD BLEV DU OG HVORFOR?

Jeg startede først med at bygge rutebiler. Jeg er født i Silkeborg, hvor der var en bilfabrik, der byggede rutebiler og bybusser, nogen af dem, der har kørt i Aarhus, de gule, blev bygget i Silkeborg. Dem har jeg været med til at bygge, da jeg var i lære som karosseribygger i fire år, og senere så flyttede jeg så til Aarhus

og startede som ingeniør på Aarhus Teknikum, men der blev jeg ikke. Skal jeg fortælle, hvad jeg så blev?

JA.

For så fandt jeg ud af, at det der med ingeniør og mekanik, det var alligevel ikke mig, da jeg sådan kom til at studere det lidt nærmere. Så havde jeg nogle år, hvor jeg arbejdede som montør, hvor jeg installerede varmesystemer rundt i folks boliger over hele landet faktisk, og så fandt jeg ud af, at jeg jo kun havde gået 10 år i skole, og det syntes jeg, var for lidt. Så startede jeg på Randers Statsskole og tog en HF-eksamen på to år, og da var jeg så flyttet fra Silkeborg til Aarhus. Jeg studerede faktisk på Ingeniørskolen, og så kørte jeg fra Aarhus til Randers, og så blev jeg så færdig der og startede på socialrådgiverstudiet, så jeg er uddannet socialrådgiver fra Den sociale Højskole i Aarhus, så det var noget helt andet, end det jeg havde tænkt på som dreng. Jeg fik simpelthen andre interesser, som jeg voksede op.

BLEV DU GIFT, MED HVEM, FIK I BØRN, HVOR BOEDE I?

Ja, jeg er gift, og det blev jeg i 1972, og det var en pige, som jeg mødte i rokklubben, så vi tog på weekender sammen, blev forelskede og så endte det med, vi blev gift og har to børn. Den ene bor i Vancouver i Canada og er gift med en fransk-canadisk pige, og der har jeg så et lille barnebarn ovre. Den anden af mine børn, er en pige, der bor i Højbjerg. Hun er gift med en englænder, har boet tre år i England, arbejdede i hotelbranchen derovre, men nu bor de så i Højbjerg. Der har jeg to drenge som børnebørn, tre børnebørn ialt.

HAR DU ET GODT RÅD TIL NUTIDENS UNGE?

Ja, vær nysgerrige. Det I interesserer jeg for, det skal I prøve at blive rigtig gode til, og så skal man aldrig opgive. Hvis der er noget, man rigtigt gerne vil, så skal man blive ved, indtil det kan lade sig gøre. Jeg har prøvet at følge min nysgerrighed, så jeg har aldrig manglet arbejde. Jeg har prøvet at skaffe arbejde til andre i stedet for. Så jeg har været direktør på Teknisk Skole og erhvervsskole i nogen år, og så har jeg faktisk også haft job som headhunter i konsulentfirmaer til forskellige mennesker i Danmark, der manglede job. Så har jeg lavet projekter i forskellige dele af verden, blandt andet i Polen, i Ukraine og

Rusland, New Zealand, Australien og USA. I kraft af de job jeg har haft inden for beskæftigelsesområdet i Danmark, og det har altid været af nysgerrighed, det at prøve noget nyt. Når noget bliver rutine for mig, så har jeg prøvet at skifte til noget, der var nyt og spændende. Det er bare nysgerrighed.

FORHOLD TIL AARHUS

I FORHOLD TIL AARHUS, HVAD VIL DET SIGE AT VÆRE AARHUSIANER. ER DU AARHUSIANER?

Nej, nu fortalte jeg, jeg kom fra Silkeborg, der er jeg født, men mine bedsteforældre de boede ved Vesterbro Torv i Sejrøgade. Da jeg som barn boede i Silkeborg, da kunne man få en billet til DSB. Hvert år kunne man få en gratis tur til en anden by i Danmark, og der valgte jeg hvert år at skrive Silkeborg–Aarhus på. Så besøgte jeg mine bedsteforældre hvert år om sommeren i to–tre uger og var sammen med mine bedsteforældre rundt i Aarhus, så jeg kender en hel masse til Aarhus' historie. For her var jeg mange år i træk, da Aarhus blev større, og senere da jeg selv studerede kom jeg også. Så en aarhusianer, det er én, der kan lide sin by og kender byens historie og føler sig hjemme i denne her by, og det gør jeg, jeg føler mig også hjemme, når jeg har rejst i det store udland og kommer til Aarhus, så synes jeg, jeg er hjemme igen. Her hører jeg ligesom til, og her har jeg haft så mange gode oplevelser. Det er egentlig Silkeborg, jeg hører hjemme i, sådan kunne det godt have været, men det er faktisk i Aarhus.

HVORDAN SER DU PÅ DEN STØRSTE FORSKEL PÅ AARHUS FRA DINE FØRSTE ERINDRINGER OG AARHUS I DAG?

Der er ikke ret mange telefonbokse på gaden mere, der er heller ingen sporvogne, det var der, da jeg var dreng, der kørte linje 1 og linje 2 tværs gennem byen, så man kunne køre ud til Den Permanente og med linje 2 til Marienlund. Nu kommer så letbanen.

I min barndom var åen overdækket, nu er åen jo frilagt og løber fint gennem byen og giver lys og luft. Så har byen jo fået en meget meget større havn. Der var også en stor havn, da jeg var dreng, men havnen er nu megastor. Danmarks største containerhavn, og det er jo noget af det spændende, at Aarhus

stadigvæk har formålet at sætte sig på verdenskortet og har gods, der kommer ind fra hele verden, eftersom det er Danmarks største importhavn.

Trafikken – der var ikke ret mange biler, da jeg var dreng, da kunne man lege midt på gaden, det kan man ikke i dag.

Sådan kunne jeg jo blive ved, for hele den der udvikling har Aarhus jo, der er virkelig sket meget i den tid, jeg har boet her. Så det er nogen af tingene, jeg synes, jeg lige kan nævne.

HVAD KUNNE AARHUS GØRE BEDRE?

Der er altid noget, man kan gøre bedre, både som menneske og som by.

Vejene, jeg synes det er for vanskeligt at komme rundt, så Aarhus kunne måske have et bedre vejnet, der blev udbygget, samtidigt med at befolkningen vokser, som den nu gør med godt 5.000 nye borgere hver år. Så er det, ligesom vejnettet ikke helt følger med, og det gælder også motorvejene rundt om byen. Så synes jeg også, vi kunne gøre det bedre med en lufthavnsmulighed. Nu fortalte jeg, jeg har en søn, der bor i Vancouver, og der har man en lufthavn, der ligger nede ved havnen, ligesom vi har en enkelt vandflyver i Aarhus, så har de 50 måske 100 derovre, der flyver rundt mellem de forskellige byer i bjergene og ud til øerne, og jeg synes jo også sagtens, vi kunne have en fin lufthavn tæt på byen, det behøver ikke være ude i Tirstrup, men noget der gjorde det lidt nemmere at komme rundt for folk, der skulle dyrke forretning.

Det er nogen af de ting, ellers så synes jeg, Aarhus gør mange ting rigtig godt. Noget de kan gøre rigtig godt, det er hele uddannelsessystemet. Der er så mange uddannelser, man kan deltage i i Aarhus, at I behøver ikke, hvis I har et rimelig godt gennemsnit, at rejse til en anden by, men man skal selvfølgelig have et højt gennemsnit.

KENDTE DU NOGEN FRA ANDRE LANDE, DA DU VAR BARN?

Ja, det gjorde jeg, men nu du spørger, faktisk ikke ret mange. Dem jeg kendte, det var min mors familie. Hvis vi går tilbage til 1950'erne, så er vi 10 år efter den store 2. verdenskrig. Der var mange, der ikke kunne få job i Danmark, så de valgte at rejse ud, og der kender jeg nogle i min mors familie, der rejste til Amerika og til Canada. Det kunne være familier, der havde måske 8-10 børn, havde en gård eller en æbleplantage, der kunne alle jo ikke få job, så de rejste faktisk til andre lande og prøvede at få job. Dem kendte jeg jo, når de var

hjemme og besøge os i Danmark, og det var meget spændende at få besøg af nogen, der kom så langt væk hjemmefra. Og I skal jo tænke på, det var før fjernsynet, vi så kun film, når vi gik i biografen, så vi kendte jo ikke ret meget til, hvad der foregik i andre lande. Så jeg har kendt nogen, men ikke ret mange.

KENDER DU NOGEN I ANDRE LANDE I DAG?

Ja, nu kender jeg flere, for nu rejser jeg jo selv en del rundt i andre lande. Dels har jeg lavet forretninger i kraft af mit job, har jeg mødt nogle i andre lande, og så har jeg jo en hel del familie. Jeg har en kusine, der bor i England, og der har jeg jo sommetider været ovre. Jeg har en svigerinde, min kones søster bor i London og har to piger, der også bor der, så jeg har været 16–20 gange i London. Vi har så familie i Canada, hvor jeg er fast ovre en gang om året, og har rejst rundt i forskellige dele af Canada. Så har jeg venner, som har boet i Kuwait og i Singapore. Kontakten rundt i verden er jo nu helt anderledes, end da jeg var dreng, der er virkelig sket meget på det felt.

Hvad er din yndlingsting ved Aarhus?

Det er nok lidt svært, jeg er ikke så meget for ting, hellere oplevelser. Det kan jeg faktisk ikke lige svare på.

EUROPA OG VERDEN

HVORNÅR VAR DU FØRSTE GANG PÅ FERIE UDEN FOR DANMARK. HVOR GIK TUREN HEN?

Dengang jeg var dreng, samlede jeg på elektriske tog og byggede tog og baner, og det var dyrt i Danmark. Så vi kørte til Tyskland og købte det, så det første land jeg var på ferie i, det var faktisk Tyskland på telttur i min far og mors folkevogn med tagbagagebærer og telt på taget, og bilen fyldt op med campinggrej, og så kunne vi være to – tre uger på ferie i Tyskland. Senere i Norge, men Tyskland var det første.

REJSER DU MERE I DAG? HVOR REJSER DU HEN?

Det kan man godt sige. Jeg rejser jo egentlig over hele verden. Jeg har ikke været i Kina, Japan og Sydamerika, men ellers har jeg været i mange andre lande.

Det er blandt andet USA, Canada, Frankrig, Irland, England, Belgien, Holland, Schweiz, Østrig, Tyskland, Italien, Tunesien, Tyrkiet, Grækenland, Thailand.

Det jeg rejser efter, det er nysgerrighed. Med udgangspunkt i Europa at dyrke verdens spændende historie, god mad og vin.

Når jeg rejser rundt, så er det gerne med den kombination, der skal være noget godt at spise, der skal være noget spændende vin og vinområder, man kan besøge, og så må der gerne være noget kunst at kigge på og flotte bygninger. Og så kan jeg godt lide at møde mennesker fra andre dele af verden.

Nogle af de bedste oplevelser, jeg har haft, det er faktisk, når du bevæger dig rundt i verden og sover privat hos mennesker i andre lande, og du kan mødes med dem over aftensmaden eller morgenmaden og sidde og snakke om, hvordan deres liv er. Så det ikke bare er noget, du læser i en turistbrochure, men du får det at høre fra deres egen mund. Det er det, jeg husker bedst, når jeg sidder derhjemme og tænker på, hvor jeg har haft de bedste ture til. Det er sådan, når jeg har siddet og snakket med folk om det liv, de har levet og det, de sætter pris på.

HVILKE EUROPÆISKE BEGIVENHEDER HUSKER DU BEDST?

Noget af det jeg husker som en rigtig grim ting, det er München-massakren ved OL i 1972. Den husker jeg som en grim ting. Hvis man kan sige, det er en europæisk ting, så kan jeg huske, da Danmark vandt europamesterskaberne i fodbold i 1992, og så kan jeg huske nogle af de grimme ting, der foregik i Tyskland ved Baader-Meinhof-gruppen, en terroristgruppe, der var i Tyskland på et tidspunkt for cirka 30 år siden med bomber og terror. Det var det første, jeg stødte på af den form for massakre, som vi desværre ser mange af i dag. Der begyndte terrorismen at komme tæt på. Vi har den jo desværre næsten hver dag et eller andet sted.

Også murens fald. Da Sovjetunionen blev opløst i 1991, det husker jeg også, men da muren faldt i 1989, husker jeg egentlig bedre. Jeg havde selv fornøjelsen af at besøge Sct. Petersborg i 1995, altså tre-fire år efter Sovjetunionen var gået i opløsning. Jeg boede på et hotel, der var ejet af en tidligere KGB-oberst. Det var et meget anderledes hotel at komme til, for der stod maskingeværvagter uden for hotellet. Nede i bunden af hotellet kunne man veksle sine danske penge til russiske, og hvis man havde canadiske dollars, så var det jo rigtig godt, dem ville de jo rigtig gerne have. Dernede stod også bevæbnede vagter, så man var ikke

helt holdt op med at føle sig truet, da Sovjetunionen kollapsede, og man skulle til at have privatiseret Rusland. Så de oplevelser sidder også i baghovedet. Det er det, der lige dukker op, når I spørger.

HVAD VIL DET SIGE AT VÆRE EUROPÆER?

At du har dit fundament her, at du er født i Europa, at det er her, du har haft din opvækst, og det er her, du føler, du hører til, du har en europæisk historie og identitet, og det er jo det, de i USA kalder den gamle verden, det er Europa, og den nye verden det er USA. Så spørger I en amerikaner eller en canadier, så synes de, det er herligt at komme til Europa, for der har de alle de gamle bygninger, og der har de historien århundreder tilbage, det har man jo ikke i USA og Canada. Der er jo ingen bygninger, der er mere end 150 år gamle. Så de kalder Europa et museum. Det er det jo ikke helt.

ER DU EUROPÆER?

Jeg synes godt, jeg kan leve op til den karakteristik.

Aarhus er i dag en international by, hvad synes du om det?

Jeg synes, det er rigtig godt. Jeg er ked af, når danske byer, eller når danskere lukker sig inde og siger, vi har nok i os selv.

Jeg har selv haft stor fornøjelse af den inspiration, jeg selv har fået, når jeg rejser rundt i verden, og også når Aarhus er god til at tage imod andre, der kommer og besøger os og bor her. Forskellige religioner, forskellige folkeslag. Det er en stor stor berigelse for en by, at man er international, og det tror jeg er nødvendigt, hvis vi skal have fortsat udvikling i Aarhus, så skal vi blive ved med at være internationale, så jeg synes, det er rigtig godt.

I kan jo se, når I bevæger jer rundt i byen, hvor stor glæde vi har af de mange forskellige nationaliteter, vi har i Aarhus. For eksempel er der jo græske restauranter, der er tyrkiske, der er vietnamesiske og så videre. Der er alle mulige. Vi kan spise alle mulige forskellige retter fra forskellige dele af verden, alle sprog bliver talt i Aarhus.

Tager vi op på universitetet, så er der jo mange studerende fra udlandet. Det er jo én af måderne man mødes og får kontakter, og så spredes det som en naturlig ting.

At vi har ikke nok i os selv, det vi laver sammen med andre mennesker, det er

det, der i virkeligheden betyder noget i vores liv, og det synes jeg egentlig Aarhus har, den rummelighed og det udsyn, der gør, at den ikke kun er international nu, den vil blive endnu mere international.

Transskriberet af Lene Kjær Clausen, december 2016